

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 145.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366099008/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

sætte den saa overvættets høit – For en Deel slog det ind i Skrædder-konsten, meente han, siden dog Klæder skaber Folk, og for en Deel hørte det til Tandlægernes og Haarskjærernes, Kammerjenernes og Pyntekonerens Professioner.

«Du forstaaer mig slet ikke» – sagde Thora ivrig – «jeg mener virkelig hvad du kalder at modellere, og at man maatte kunne klemme et levende Menneskeansigt paa samme Maade med sine tre Fingre, som det Leerhoved, du der staaer og piller med, og gjøre det ligesaa smukt som man vilde og forstod.»

«For at modellere i levende Menneskekjød, maatte man jo kunne hexe» – meente Mesteren og rystede paa Hovedet, idet han nu dog troede at mærke den Forvirring i Barnets Hoved, Faderen havde omtalt.

«Tingen er slet ikke saa urimelig!» – forsikkrede Thora. – «Naar Solen retna gaaer ned, som vi jo kan see her fra Vinduet, saa skal jeg vise dig det. Jeg har modelleret selv saa meget paa mit eget Ansigt, at det er blevet ganske forskrækkeligt; men grint var det da iforveien, og meget værre kunde det ikke blive. – Kunde du kun lære mig at modellere smukt, skulde jeg snart blive smukkere, end din Venus der.»

«Hun er rigtignok gal, Stakkel!» – tænkte Thorvaldsen, og vilde føie sig efter hendes Fantasi. «Den Konst maa du endelig lære mig!» – sagde han – «jeg mener just ikke at gjøre Ansigter stygge, men at restaurere dem eller modellere dem om. – Det kunde være en meget beleilig Konst i vore Tider. – Men er du da virkelig saa styg? – Lad mig see hvorledes du har skilt dig ved dit Ansigt, da du sidst modellerede det!»

«See!» – sagde hun og rev Sløret af; og Kunstneren traadte forbauset tilbage ved Synet af det bizarre Nøddeknækker-Ansigt, hun viste ham, medens hendes store sorte Øine stode fulde af Taarer og vare overordentlig skønne.

«Dersom der blot var Harmoni mellem Pande, Næse, Mund og Hage, og hele Ansigtet svarede til Øinene, vilde du være en Skønhed» – bemærkede han – «men, du har Ret! Den, der har modelleret dit Ansigt, har virkelig gjort betydelige Misgreb og har hverken havt Antiken eller Naturen for Øie.» – Han maatte selv lee over sin Bemærkning og den øiebliklige Forglemmelse af, at det var et levende Menneskeansigt, han talte om. Han klappede hende venlig paa kinden og lovede, at han nok skulde lære hende at modellere sit Ansigt